

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. IV. De contentionibus Hincmari Archiepiscopi Remensis cum summo Pontifice occasione Rothaldi Episcopi Suessionensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

YO TRACTATVS DE LIBERTATIBVS,
luit, antequam iidem Episcopi rursus congregati totam rei
gestæ seriem misissent. Septimò Clericos, ut jam diximus,
hortatus est, ne de victoria illa confolescerent, sed Hincma-
ro humiliter subjacerent.

9. Nihil in tota illa Nicolai agendi ratione non laude dig-
num, nihil libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ adversum. Econ-
tra verò quot usus sit artibus (ne fraudes appellem) Archie-
piscopus Remensis, aperiunt & ipsiusmet ad Nicolaum, &
Nicolai ad ipsum, ad alios Episcopos Gallicanos, & ad Ca-
rolum Regem epistolæ apud Philippum Labbæum tom. 8.
Concil. apud Jacobum Sirmondum tom. 3. Concil. Gall. ac in
2. tomo operum Hincmari ab eodem Sirmondo collectorum,
Obtemperavit tandem Hincmarus Nicolai iudicio post longam
resistentiam, eique suam obedientiam epistolâ submissionis
plena significavit, quæ habetur tom. 2. ejus operum num.
22. & adhuc alia, quæ extat ibid. sub num. 26. in qua no-
tandæ sunt præcipuè ista verba; *Ne contra vestram iussionem, ac dis-
positionem agam modis omnibus devitare cupio, qui APOSTOLICÆ SEDIS
DECRETIS IN OMNIBVS PARERE DESIDERO: utinam hæc
verè ab iis dici possint, qui auctoritatem Hincmari tanti fa-
ciunt.*

C A P U T I V.

*De contentionibus Hincmari Archiepiscopi Remensis cum
summo Pontifice occasione Rothaldi Episcopi Suef-
sionensis.*

1. **E**Xagitatis, ut in superiori capite vidimus, ab Hinc-
maro Clericis ab Ebbone, in cujus locum ipse successus
fuerat, ordinatis, Rothaldum Episcopum Sueffionensem,
qui unus fuerat ex iis Episcopis, à quibus, ut in superiori
capite diximus, restitutus fuerat Ebbo, congregatis plurium
Provinciarum Episcopis in Villa Convicino propè Sylva-
nectum dignitate privare moliebatur. Quamobrem Episcopus
Sueffionensis sanctam Sedem appellavit, sed eam adire prohibi-
tus est; Quin etiam congregato alio Concilio in suburbio
Civi-

Civitatis Sueffionensis pro ea, quâ Hinckmarus apud Regem tunc præsentem, & apud Episcopos, pollebat gratiâ, & auctoritate, damnatus, dejectusque est, ac in Monasterium relegatus, altero in ejus Sede collocato. Denique tamen Nicolai Papæ auctoritate, crebrisque litteris, ut Romam perveniret, consecutus est. Ibi frustra expectatis per plures menses accusatoribus, Nicolaus Primus Papa in Ecclesia S. Mariæ Majoris, approbante Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum Conventu, vestibus Pontificalibus cum indui iussit, ea lege, ut si comparerent Accusatores, eis respondere teneretur, nec Officia Divina celebrare, nisi aliquanto post tempore permissus est. Tandem plenè absolutus ad suam Sedem remissus est cum litteris suæ absolutionis, & multis commendatitiis ad Regem, ad Hinckmarum Metropolitanum, ad Episcopos Galliæ universos, ad Clerum, & plebem Sueffionensem. Interfuit cum ipso Hinckmaro Concilio Sueffionensi III. anno 866. & Tricassino anno 867. quod evidens signum est ejus restitutioni neminem non acquievisse.

2. Sed in eo negotio ut vult Petrus de Marca lib. 7. cap. 23. dissentiebant Episcopi Gallicani à sententia Nicolai Papæ. Dicit enim Hinckmarum in ea epistola, quam scripsit Summo Pontifici, quæque refertur à Flodoardo lib. 3. histo. Remens. cap. 13. evulgasse quinque *arcana* Episcoporum Gallicanorum quoad depositiones Episcoporum, supponens illum reliquorum Antistitum fuisse Interpretem. *Arcana* illa totidem esse Gallicanarum libertatum capita crederem, nisi libertates illas in Jure communi, ac in constanti Canonum observatione, quæ res arcane non sunt, à Gallis constitutas meminisssem. Primum, ex illis arcanis erat, Synodos Provinciales posse Episcoporum, vel Clericorum causas sine Summi Pontificis intercessione definire. Secundum, accedendum esse ad Sedem Apostolicam, si causa tractetur, quam ex Canonibus decidere nequeat Synodus unius, aut plurium Provinciarum: Tertium, Episcopum depositum posse, si voluerit, post sententiam, non autem antea interponere appellationem ad sanctam Sedem. Quartum, non posse à Judicibus electis appellari. Quintum, Metropolitanos, qui pallium à Summo Pontifice receperint,

TIT TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
perint, judicandos non esse ab Episcopis Provincialibus absque
autoritate Sedis Apostolicæ.

3. Verum quoad primum cum ipsemet Marca post quintum
addat, *certain esse potuisse Papam, si ita existimaret, sibi reservare ju-
diciam Metropolitanorum, idque facultatem à Caestino, Leone & Hilario:*
quæro quâ autoritate id facere potuerit? si eâ quam accepit
à Christo; quidni etiam potuisset, saltem in certis casibus,
videlicet cum Episcopi à Synodo Provinciali opprimendi fo-
rent, ut Rothaldo, de quo nunc agimus, contigit, & Hinc-
maro Laudunensi, de quo in capite sequenti, eorum sibi ju-
diciam reservare? Nec enim Christus, cum Petro suas oves
commisit; Metropolitanos ab Episcopis distinxit. At in-
quies, Metropolitanis fieret injuria, quibus Ecclesia sua
jura semper salva esse voluit, si Episcoporum eis judicia sub-
traherentur. Sed nonne Ecclesia majorem Conciliis Provin-
cialibus contulit autoritatem in Metropolitas Canonibus anti-
quioribus, atque adeo secundum Gallorum doctrinam præstan-
tioribus? Nam Can. 1. Ephesino Metropolitanæ, saltem in casu
hæresis Episcoporum Provinciæ judicio subjacent. Si ergo
Conciliis non fit injuria cum sancta Sedes evocat ad se judi-
cium Metropolitanorum, qui ex illo Canone à Conciliis
essent judicandi, quæ fiet injuria Metropolitanis, dum Epif-
coporum, Confratrum invidiâ, vel Principum potentiâ op-
primendorum, causas ad se trahet; præsertim cum ipsi Me-
tropolitani non possint soli, sed cum Concilio Provinciali
hujusmodi controversias definire? Gregorium IV. & Leo-
nem etiam IV. triginta ferè annis ante id tempus in gratiam
omnium Episcoporum constituisse, ut eorum judicio super-
sederetur, si Sedem Apostolicam appellassent, fatetur ipse-
met Petrus de Marca, quamvis istas Constitutiones non fuis-
se receptas, probet ex eo quod Hadrianus privilegium illud
concesserit Acardo Episcopo Nannetensi; quasi non soleant
privilegia, quibus quis gaudet ad majorem securitatem plu-
ries confirmari, aut Acardo privilegium concessurus fuisset
Hadrianus, quod jam antea in favorem omnium Episcoporum
editum robur obtinere non potuisset. 2. & 5. verissima sunt,
quintum contrarium est juri evocationis, quod nec ipse
Hincmarus summo Pontifici negavit.

4. Quat-

4. Quartum urgebat vehementer Hincmarus; & eo prætextu Clericos ab Ebbone ordinatos, quos ipse deponendos curaverat, vetabat appellare, licet ipsemet eis Judices eligere suavisset; *istorum fiatrum*, inquit in Concilio Suesionensi 2. anno 853. act. 1. sententia manifestè me tangit, qui si contra aliquem Coepiscoporum nostrorum clamassent, ad nostræ humilitatis auctoritatem ab eo provocare debuerant. Nunc autem quia de judicio nostro queruntur, oportet, ut libellari subscriptione ad electos provocent Judices, quatenus causa illorum debitum, & certum finem accipiat. Eodem prætextu Rothaldi Episcopi Suesionensis appellationem ad sanctam Sedem impedire contendebat; Sicut plurimum valet doctrina, & peritia legum, præsertim Ecclesiasticarum, dum quis rectè affectus est: ita eà quis perniciosè abutitur, cum odio, vel alia perturbatione animi movetur. Certè si Hincmarus Remensis à Judicibus electis damnatus fuisset, appellationem à Canonibus sibi permissam, nedum non prohibitam, & clarè intellexisset, & probasset efficacissimè. Africana Concilia, quibus nitebatur Hincmarus hujusmodi appellationes, etiam in casu manifestæ oppressiois, vetuisse præsumi non potest. Etsi ea fuisset illorum mens, numquid potuissent illi condendis Canonibus, aut Gallicani acceptandis, vel etiam summi Pontifices probandis, auctoritatem futuris Pontificibus in persona B. Petri à Christo collatam adimere? Verùm non de Episcoporum, imò etiam nec de Clericorum depositione, sed de negotiis civilibus intelligendos esse Canones Africanos probat contra Petrum de Marca Joannes David Doctor Parisiensis in lib. de Judiciis Canonicis Episcoporum cap. 12. art. 1. Præterea in eo compendio Canonum quod aliqui ab Hadriano Papa, Carolo Magno traditum asserunt, quodque ab Henrico Canisio Noviomago, deinde à Severino Binio tom. 5. Concil. editum est, ante Canones Sardicenses sic habetur: *sunt etiam Ecclesie regula, quæ in Africanis regionibus frequentissimè Synodali Concilio conscriptæ sunt; sed in his omnibus illa sequi debemus, quæcumque à Nicæno Concilio, & à sancta, atque Apostolica Ecclesia Romana non discrepare videmus.*

5. Hincmarus ipse jus illud sanctæ Sedis agnovit, ut significat tota epistola 22. quæ est ad Papam Nicolaum occasio-

P

ne

114 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
ne Clericorum ab Ebbone ordinatorum, quos Papa restitui
jufferat; OBTEMERARE CVRAVI RESERVATO PER OMNIA
SENTENTIAE AC IVRIS PRIVILEGIO EIVSDEM APOSTOLICA
SEDIS, ET SALVA DEFFINITIONE, AC CONFIRMATIONE
EXPECTATA VESTRAE DISCRETIONIS, ATQVE AVTORI-
TATIS. Et inferiùs; *Quæ verbis, & scriptis mihi per istum Religio-
sum Archiepiscopum exinde sequenda atque tenenda mandaveritis, pro si-
re, & posse, obedire & conservare curabo, sicut hæcenus ea, quæ inde fue-
rant statuta, & confirmata servavi. Et alia multa his similia. Idem
satis professus antea fuerat, à Benedicto III. & ab eodem
Nicolaò confirmationem Concilii Sueffionensis 2. in quo Cle-
rici illi depositi fuerant, postulans, & per subreptionem
obtinens, ut Nicolaus epistola 46. quæ est ad Episcopos Con-
cilii Sueffionensis 3. scribit. quæ confirmationes habentur
apud Sirmondum tom. 3. Concil. Gall.*

6. Imò ipsiusmet Rothaldi occasione scripserat ad eundem
Nicolaum; *Nullam possenus habere verecundiam de restitutione illius, si
foret facta à vestri summi Pontificatus pietate, quia omnes senes cum junioribus
SCIMVS NOSTRAS ECCLESIAS SVBDITAS ESSE ROMANÆ
ECCLESIAE, ET NOS EPISCOPOS IN PRIMATV B. PETRI
SVBIECTOS ESSE ROMANO PONTIFICI tom. 2. epist. 17.*

C A P U T V.

*De contentionibus Hincmari cum summo Pontifice occasio-
ne Hincmari Laudunensis, & Regni Lotharii.*

1. **A**Nno 869. Hincmarus Archiepiscopus Remensis ne-
potem suum etiam nomine Hincmarum Episcopum
Laudunensem, cui erat infensus, in Concilio apud Verme-
riam deponi facere conabatur, sed ille ad Sedem Apostoli-
cam appellavit. Hadrianus II. Papa pluribus litteris urgebat,
ut Laudunensis Romam accederet, sed non obtinuit. Hic
rursus in Concilio apud Attiniacum anno 870. accusatus rur-
sum ad sanctam Sedem appellavit. 3. iterum accusatus in Con-
cilio Dusiacensi anno 871. Episcopali gradu dejectus est. Nar-
rat ipse in libello proclamationis, quem Joanni Papæ VIII.
obtu-